

разширявайки стопанските граници на България, Сърбия и на самата Македония, би подобрила във висша степен стопанските условия на тяхното съществуване, би турила край на взаимните ежби на двата славянски народа и би гарантирала на този траен политически съюз достатъчно сила да се противопостави на неоснователните гръцки претенции и блянове за Цариград и за възкресяването на Византийската империя, идеята за една автономна Македония би била осъществима и спасителна. Подобна една политическа организация между България, Сърбия и Македония, отстранявайки всички спорове между първите две държави, можеше да се яви в същото време един сигурен и солиден стълб на мира на Балканите. Такова едно разрешение на македонския въпрос отговаряше най-добре и на нуждите на самото македонско население, тъй като би турило край на неговото мъченическо положение и би му гарантирало най-добри условия за запазване на неговия език, култура и националност. То би било и най-радостно посрещнато от двата народа — сръбския и българския — които биха видели най-сетне да изчезва от тяхния политически небосклон вечния повод за конфликти, които не веднаж се изразиха във взаимно-изстребителни, братоубийствени войни и които доведоха двата народа до разорение.

Но ако идеята за една балканска конфедерация или федерация отговаряше на добре разбраните жизнени интереси на всички обществени класи, на балканските народи, въобще, тя беше противна на интересите на царстващите династии в балканските държави, защото ги отрицаваше и изключваше, защото беше възможна само под формата на една демократическа федеративна република. За нейното осъществяване, обаче, както